

О смърть! защо не мя зе отъ тойзи свѣтъ по напредъ (*отвори писмо-то и четете явно*).

Любезный ми супруже!

Ако и да съдѣж на това студено каменіе, но пакъ ти пищѣ. Кога ты прочетѣшь това писмо, азъ ще бѣде вече погубена. — до нѣколко минути ще излѣзѣ предъ съдѣ-тъ на вѣчны-тъ творецъ. — Азъ съмъ осъдена на смърть като една най нихилита жена, но моя-та невинность е знайна вѣчному творцу, и азъ умирамъ като невинна. — Това тѣй истинно ти явявамъ, като да стоѣж вече предъ божи-тъ престолъ. — Бѣди увѣренъ, че твоя Геновева трѣгва отъ тойзи свѣтъ като чиста и нескверна Гълѣбица. (*Графъ-тъ отъ жалость пушца писмо-то, Волфъ го подигва и го подава Графу, но той му махна съ единъ рѣжкъ, а съ другъ-тъ ся улови по очи-тъ и плачешкомъ хуртува*). Четете Волфе, четете! Ахъ Боже, какво сторихъ? (*Волфъ четете а Графъ потупенъ въ най голѣмъ тѣжж ходи изъ собѣ-тъ.*) Но любезный супруже! менѣ е само за тебе жално. — Азъ знаѣж, че си ты прельстенъ, и накъ небы ты дозволилъ, да ся погуби супруга-та ти и чедо то ти; но кога ся научишь за това прельщеніе, не дѣй пада въ отчаяніе; защото тогава мене неще мя има на тойзи свѣтъ. — Азъ съмъ съвършено увѣрена за твоѣж-тъж любовь, за това ся и не сърдѣж на тебе, но на проклетатаго Голоса, но що знаѣж, може да е Богъ наредилъ тѣй.

Моли ся въ бѣдуце милостивому Богу, да тя въздържи отъ наглость. — Не дѣй осъжда никоги, догдѣ ся не научишь добръ. — Неба ти бѣде тойзи мой жалостный случай примѣръ. — Тѣжи грѣшкъ, коѣж-то си сторилъ надъ мене, потруди ся, да ѣж изгладишь съ добры дѣла-